

Barbro Levelius i minne

[singlepic id=32 w=200 h=300 float=left]Vi som bildat Pantergruppen består av personer som ålderspensionerats och som arbetat inom olika sociala verksamhetsområden. En sådan grupp lider risk att bli färre och så har också skett. **Barbro Levelius** avled den 6 januari under en resa till Colombia. Barbro hann därmed inte bli någon långvarig medarbetare till tidningen SocialPolitik men hennes vision om det sociala arbetet är något som förhoppningsvis kommer att leva länge både i vår tidning och utanför.

Barbro var innan pensionen biträdande socialchef och sedan många år chef för individ och familjeomsorgen i Värmdö kommun. Hon var inte bara min kollega utan också vän sedan många år.

Barbro hade en gedigen bakgrund i Malmö arbetarklass, solidaritet och närhet till klienterna var naturlig för henne. (Hon fanns till också för dem som hade det svårast och gjorde det svårast för sig själva.) För mig kom hon att personifiera socialtjänstens yttersta ansvar. Detta att socialtjänsten har ett ansvar även då andra myndigheter inte gör sitt och också när man själv som individ släppt greppet om tillvaron. För Barbro var detta att finnas till viktigt, när allt verkar omöjligt, när andra givit upp, blev det en källa till stolthet.

Barbro tog alltid ansvar och då menar jag alltid i ordets rätta bemärkelse. Hon hade alltid jobbtelefonen på, var ofta jour och bakjour och var och varannan morgon kom hon grå i ansiktet efter långa nattliga samtal med personer som måste prata med henne just då. Barbro höll hårt på att det var i den akuta krisen som också lösningen fanns. Att vänta till morgondagen kunde vara för sent.

Barbro misstrodde köp och säljssystemen som skiljer utredning och verkställande åt. Hon menade att så fort man börjar utreda

så ingriper man i människors liv och påverkar.

Barbro förenade personlig solidaritet och tillgänglighet med ett brinnande intresse för social forskning och metodutveckling. Under senare år utvecklade hon tillsammans med sina medarbetare en evidensbaserad familjestödsverksamhet som på ett fåtal år kunde minimera behovet av placeringar, samt ett utredningscentrum för unga lagöverträdare och stöd till unga brottsoffer som fick stor effekt. När klienterna i utvärderingen av försörjningsstödet gav högt betyg åt bemötandet, framförde många att mötet varit värdefullt även om man inte fick precis det man ville. Det visar att det är möjligt att fatta beslut som går den enskilde emot utan att vara kränkande.

Barbro var inte bara en intensiv rökare, (vilket väl tog hennes liv). Det osade också om henne på andra sätt. Behövdes det så kunde hon i de skarpaste ordalag tala om för överordnade och politiker vad som borde gälla.

Vi är många som saknar vår Barbro, så mänsklig, aldrig moraliserande, ofta sägande sanningar och alltid på plats när hon behövdes.

Carin Flemström